

Este această învățătură prea grea, este modelul Domnului prea înalt? Restul capitolului ne arată că se poate urma acest exemplu. Nu este simplu. Nici pentru filipeni nu a fost simplu, căci ei nu mai aveau pe apostol lângă ei. Apostolul spune în versetul 12 că odinioară, pe când el era la ei, nu a fost prea greu pentru ei să urmeze pe Domnul. Însă acum le lipsea ajutorul apostolului, apropierea sa, învățăturile sale, sfaturile sale. Apostolul le spune: nu trebuie să vă fie teamă. Să nu gândiți că eu sunt de nelipsit. Un altul vă va ajuta. Voi trebuie să învățați să stați pe propriile picioare și să vă duceți până la capăt mântuirea cu frică și cutremur, căci Dumnezeu este Cel ce lucrează în voi. Tot așa spune el și bătrânilor din Efes, cărora le-a vestit toate hotărârile lui Dumnezeu: »Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului Harului Său, care vă poate zidi sufletește și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți« (Faptele Apostolilor 20, 32). Dumnezeu se va îngriji de voi; voi sunteți într-adevăr singuri, dar nu sunteți singuri, căci vă încredințez lui Dumnezeu. Acum voi înșivă trebuie să lucrați, spune el aici în versetul 13, și totuși nu voi lucrați, »căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.«

Sunt multe neclarități cu privire la aceste versete. În primul rând trebuie să vedem că mântuirea deplină este prezentată aici ca având loc în viitor; am văzut aceasta deja în în capitolul 1, 19, 28. În capitolul 3, 20 aceasta este prezentat mult mai clar: acolo spune că noi așteptăm pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor (textual »Salvator«), ca pe Acela care va veni ca să salveze trupurile noastre. Deci, mântuirea nu este deplină. Noi așteptăm răscumpărarea trupului nostru (Romani 8, 23) și mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut (Romani 13, 11). Aceste locuri arată clar că mântuirea deplină va avea loc în viitor. Și acum, filipenilor, duceți-vă mântuirea până la capăt cu frică și cu cutremur; acum ne mai fiind în dependență de apostol, ci pe propriile picioare trebuie să mergeți pe acest drum care se va sfârși cu mântuirea deplină. Și aceasta cu frică și cu cutremur, aceasta vrea să spună, fiind conștienți de împrejurările vitrege ale drumului prin lumea aceasta, care pentru credință este o pustie. Suntem noi conștienți cu ce putere lucrează satana în lumea aceasta? Însă noi putem ști că o dată vom ajunge sigur la țintă. Căci aici nicidecum nu este vorba, așa cum au gândit mulți, că obținerea mântuirii ar depinde și de noi și că noi trebuie să contribuim cu ceva, ca să fim mântuiți. Nu, noi trebuie să lucrăm atâta timp cât suntem pe drumul spre mântuire, până când vom ajunge ținta, dar aceasta nu trebuie s-o facem prin propria putere. Nici nu putem s-o facem: Dumnezeu este Acela care lucrează în noi atât voința, cât și înfăptuirea, după plăcerea Lui. Dumnezeu va lucra în voi această voință, și El Însuși vă va da puterea ca să împliți această voință și făcând totul să ajungeți la țintă.

Și cum? Având felul de gândire al lui Isus Hristos, fără să ne gândim la noi înșine, fără să cântăm și fără să contrazicem atunci când suntem dezavantajați, când nu ne merge așa cum gândim, ci gândindu-ne la Domnul, la felul lui de a gândi atunci când a mers pe drumul Său aici pe pământ. Da, tot ce găsim aici în versetele 14 – 16 nu este altceva decât ceea ce Domnul Isus (și numai El, și în mod desăvârșit) a arătat în viața Lui. El a făcut totul fără să cârtească și fără să contrazică. El a fost fără vină și curat. El a fost fără cusur, Fiul lui Dumnezeu în mijlocul unui neam de oameni sucit și greșit în mijlocul căruia a strălucit ca lumină a lumii, așa cum El a spus (Ioan 8; 9; 12). Vrei tu să arăți acest fel de gândire al Domnului Isus? Aici stă deschis drumul înaintea ta, drumul pe care a mers El. Vedem urma pașilor lui pe nisip înaintea noastră. Noi trebuie numai să-L urmăm. El spune: Eu sunt lumina lumii, însă va veni un timp când lumina va fi luată de la voi; atunci voi veți fi lumina lumii, veți fi mărturia lui Dumnezeu pe pământ, la care oamenii se vor uita atunci când nu Mă vor mai putea vedea (compară cu Matei 5, 14). Aceasta înseamnă să-L urmezi pe Domnul Isus, așa cum a mers El aici pe pământ. El a fost în mijlocul unui neam sucit și greșit, în mijlocul unei mulțimi de oameni care a fost așa de degenerată, că L-a respins. Frați și surori, vouă nu vă va merge altfel, drumul vostru este de asemenea în mijlocul unui neam de oameni care nu vă înțeleg în felul vostru de a fi; cu care puteți vorbi câteodată, dar totdeauna vă loviți de zidul neînțelegerii, câteodată chiar al urii. Este o lume care nu vă înțelege, o lume a întunericului. Singura lumină pe care o are neamul de oameni sucit și greșit suntem noi, cel puțin atunci când strălucim ca lumini în această lume și prezentăm Cuvântul vieții. Am spus deja că

Domnul Isus este Cuvântul vieții (Ioan 1, 1-4; 1 Ioan 1, 1, 2). Dacă Îl prezentăm, dacă Îl purtăm pe brațele noastre prin această lume, atunci prezentăm Cuvântul vieții. Cum să-L cunoască lumea? Ea Îl va cunoaște numai prin cuvintele noastre, prin faptele noastre. O lumină nu vorbește, ea strălucește. În această strălucire care se vede în noi poate lumea să vadă cine este Domnul Isus.

Apostolul spune după aceea (versetul 16): vă rog, filipenilor, faceți aceasta. Dacă mergeți pe un alt drum, atunci în ziua descoperirii eu nu voi avea ca laudă că am alergat și am lucrat aducând roadă. Tot ce am făcut va fi în zadar, dacă voi mergeți în întuneric și nu arătați gândul care era în Domnul Isus. Pavel nu dorea nimic pentru sine. Vedem prin aceasta cum apostolul însuși arăta în chip minunat felul de a gândi al Domnului Isus; felul de a gândi prin care „eu” dispăre iar celălalt este totul. Apostolul spune: nu doresc nimic pentru mine. Vă rog să vă predați pe deplin Domnului. Chiar dacă pentru aceasta va trebui să mor, o fac cu plăcere; prin moartea mea voi fi atunci o jertfă de băătură stropită peste jertfa voastră (versetul 17). Ei erau, ca să zicem așa, o jertfă pentru Domnul; așa cum spune în Romani 12, 1, ca noi să aducem trupurile noastre ca pe o jertfă vie. Pavel însuși se numește ca fiind unul care aduce jertfă, care în Ierusalim voia să aducă o jertfă dintre popoare (Romani 15, 16). Voi sunteți astfel o jertfă, spune el, o jertfă vie, pe care eu o aduc asemenea lui Dumnezeu. El nu spune lui Dumnezeu: eu vin și am să-Ți arăt ce am făcut pentru Tine, ci el spune: acestea sunt roadele Tale, și arată spre filipeni, a căror viață a fost închinată Domnului și în care El S-a proslăvit. După aceea, spune apostolul, pot să dispar și nu voi mai fi de folos. După aceea voi fi probabil – dacă va trebui să mor pentru Evanghelie – numai o jertfă de băătură, care va fi stropită peste voi, care sunteți o jertfă pentru Dumnezeu. O jertfă de băătură care va da un miros plăcut jertfei voastre și slujbei (aceasta este lucrarea de jertfire) vostre (Exodul 29, 40, 41). Acesta este felul de gândire care era în Isus Hristos, un fel de gândire prin care El nu căuta onoarea și lauda proprie – cu toate că era demn să caute propria onoare – ci S-a gândit totdeauna la alții. Acest drum ar fi pentru Pavel un drum de bucurie. Noi ne bucurăm totdeauna când primim ceva, ne bucurăm de ce am devenit și de ce posedăm. Dar apostolul se bucură numai de ceea ce au alții. Voia să se bucure de ceea ce se va găsi la filipeni. Este aceasta și ținta noastră? Dorim noi ca cei credincioși din jurul nostru să se prezinte în felul acesta și ne dedicăm noi mărturiei, contribuim noi ca ea să ia naștere, așa cum Domnul vrea să ne folosească?

Acest fel de gândire îl găsim nu numai la apostolul Pavel, ci și la Timotei, și mai târziu la Epafrodit. Pavel spune filipenilor: »Nădăjduiesc, în Domnul Isus, să vă trimit în curând pe Timotei« (versetul 19). Apostolul nu s-a gândit la sine însuși. Dacă a spus în versetul 12 că acum el nu era prezent, iar filipenii trebuiau să ducă singuri mântuirea lor până la capăt, totuși el nu putea să-i uite. Voia să aibe în continuare grijă de ei și de aceea le-a trimis pe Timotei. Aceasta a fost din partea lui o mare dispoziție de jertfă, căci el nu avea pe nimeni care să împărtășească simțirile cu el ca și Timotei (versetul 20). Acolo nu se spune că el avea cel mai bun fel de gândire, ci că el era *singurul* care avea o astfel de gândire. Nu ar fi pentru noi ușor de înțeles, că pentru apostol ar fi fost de la sine înțeles să aibe pe Timotei de ajutor în împrejurările grele în care se afla? Dar apostolul avea felul de gândire al Domnului Isus Hristos. Nu s-a gândit la sine și la ce era de folos pentru el, ci la ce era de folos filipenilor. El spune: vă voi trimite pe Timotei, »căci toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Isus Hristos. Știți râvna lui încercată, cum, ca un copil cu tatăl lui, a lucrat ca un rob împreună cu mine pentru înaintarea Evangheliei« (versetele 21, 22). Luați seama: nu *pentru mine*, ci *împreună* cu mine. Apostolul se așează pe aceiași treaptă cu Timotei. Ce coborâre, în care el se prezintă aici. Chiar și în împrejurările în care se afla, și în care nimeni nu l-ar fi învinuit că se gândește la sine, s-a gândit la filipeni și dorea vești de la ei (versetul 19). »Pe el dar, nădăjduiesc să vi-l trimit, de îndată ce voi vedea ce întorsătură vor lua lucrurile cu privire la mine« (versetul 23). Voia să mai aștepte până când Nero va rosti sentința, cu toate că apostolul era convins de sfârșitul detenției lui (cap. 1, 24-26). Trăia așa de mult în apropierea Domnului, încât știa că Domnul nu va renunța la el în lucrarea de mărturie. De aceea spune că are încredere în Domnul, că și el va veni în curând (versetul 24).

În sfârșit, al treilea exemplu în Epafrodit. Găsim aici iarăși pe unul care s-a dat pe sine însuși. Observi tu cât de minunat se leagă Cuvântul lui Dumnezeu? El nu ne dă numai atenționări, ci ne

arată cu toată gingășia că este posibil să facem ceea ce ne roagă Dumnezeu. El nu cere imposibilul de la noi. Legea cerea să facem ceea ce omul de la natură nu poate împlini; Dumnezeu a dat Legea ca să arate omului aceasta, iar Vechiul Testament dovedește prin multe exemple că este așa. Când însă Dumnezeu roagă pe un creștin să facă ceva, atunci este ceva pe care cel credincios poate să-l împlinească, nu prin sine însuși, ci Dumnezeu dă totodată garanția că ceea ce El așteaptă se poate realiza. Dumnezeu lucrează în noi și voința, și înfăptuirea. El ne prezintă ca exemplu pe Domnul Isus și ne lasă să vedem rezultatele la credincioșii nouotestamentali, ca și aici la Epafrodit. El era (după cât se pare) trimisul filipenilor și slujitorul pentru nevoile apostolului (versetul 25). De aceea putem presupune că el a adus lui Pavel darurile filipenilor. După ce a ajuns la Pavel, după cât se pare, s-a îmbolnăvit; filipenii au fost îngrijorați din pricina aceasta (versetele 26, 27). Când ne îmbolnăvim, de ce suntem noi neliniștiți? Pentru că suntem îngrijorați de ce se va întâmpla cu noi. Însă Epafrodit nu se îngrijora de aceasta. El avea felul de gândire al lui Isus Hristos și nu s-a preocupat cu sine însuși. Nu era îngrijorat de propria boală, cu toate că era foarte bolnav, chiar aproape de moarte; de aceea avea motive suficiente ca să se îngrijoreze de sine. Dar el era întristat pentru că filipenii aflaseră că este bolnav și gândea: din pricina mea vor fi îngrijorați și întristați. Dorea ca îngrijorarea filipenilor să dispară. Acesta este felul de gândire al lui Isus Hristos, în care »eu«-l dispăre iar sufletul are deplină compasiune față de ceilalți. Îngrijorat, dar nu cu privire la sine, ci cu privire la alții, cu privire la mărturie, cu privire la cei credincioși. Dar Dumnezeu S-a îndurat de el, și nu numai de el, ci și de apostolul Pavel, ca acesta să nu aibe întristare peste întristare. Câtă întristare avea apostolul! Întristare pentru că era în închisoare iar lucrarea nu mai putea continua; întristare pentru că au apărut frați falși, care vesteau Cuvântul din invidie; întristare pentru că mulți credincioși îl părăsiseră și nu voiau să mai aibe părtașie cu el în situația grea în care se afla. Acum, aproape să mai aibe loc încă o întristare, aceea că Dumnezeu ar putea să ia pe Epafrodit.

Să fii la Hristos este cu mult mai bine, am spune noi. Dar inima apostolului dorea după frați și după surori și el știa ce înseamnă pentru filipeni, dacă Dumnezeu va lua pe Epafrodit. De aceea a fost recunoscător că Dumnezeu a împiedicat această întristare și a lăsat pe Epafrodit în viață. De ce? Pentru că apostolul voia să aibe un avantaj de la Epafrodit? Nu, ci pentru că el dorea ca Epafrodit să fie folosit în continuare de Domnul în lucrarea Sa pentru Adunare. Apostolul se gândea numai la credincioși: »L-am trimis dar cu atât mai în grabă« (versetul 28), chiar mai repede decât Timotei. Pe Timotei l-a mai ținut un timp la sine, ca să vadă cum vor evolua lucrurile cu privire la el. Pe Epafrodit l-a trimis imediat și probabil că lui i-a dat scrisoarea pentru filipeni. L-a trimis în grabă, cu toate că putea să aibe multe foloase prin el. El dorea însă ca filipenii să nu mai fie întristați și neliniștiți. Acesta este felul de a gândi al lui Isus Hristos care îl avea apostolul; și el se gândea numai la nevoile altora.

»Ca să-l vedeți și să vă bucurați iarăși, și să fiu și eu mai puțin mâhnit.« Nu, apostolul nu spune: ... și ca să mă bucur și eu. Ne putem noi realmente imagina întristarea lui? Noi admirăm bucuria lui în Domnul aici în închisoare, dar cât de puțin ne dăm seama de tristețea și de rușinea pe care o trăia el din cauza împrejurărilor. El spune aici că întristarea lui se va micșora prin aceea că Domnul l-a vindecat pe Epafrodit și că filipenii se vor bucura prin reîntoarcerea lui. El face o atenționare plină de tact și gingășie: »Primiți-l deci în Domnul, cu toată bucuria; și prețuiți pe astfel de oameni. Căci pentru lucrul lui Hristos a fost el aproape de moarte, și și-a pus viața în joc, ca să împlinească ce lipsea slujbei voastre pentru mine« (versetele 29, 30). Iarăși nici-o muștrare, nici-o atenționare directă, dar citim printre rânduri că ceva lipsea filipenilor în slujba lor pentru apostol. El spune: Nu contează; Epafrodit a împlinit și s-a dedicat în totul mie pentru voi.

Să mergem acasă având nu numai gândul că din nou am văzut pe Domnul Isus pe drumul pe care a mers, ci și cu rugăciunea; Doamne Isuse, fă ca și în mine să existe acest fel de gândire, care a fost în Tine; fă ca să Te prezint pe Tine, Cuvântul vieții și fă ca în restul vieții mele să se vadă ceva din ceea ce ești Tu!